

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce **P. M.**, zastoupeného JUDr. Evou Frélichovou, advokátkou, se sídlem Kollárova 3, Znojmo, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, oboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení Správy národního parku Podyjí, se sídlem Na Vyhlídce 5, Znojmo, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2014, č. j. JMK 131502/2013, sp. zn. S-JMK 131502/2013 OÚPSŘ,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 12. 3. 2014 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 10. 1. 2014, č. j. JMK 131502/2013, sp. zn. S-JMK 131502/2013 OÚPSŘ (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce (proti) a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru výstavby, se sídlem Obroková 1/12, Znojmo (dále také „stavební úřad“), ze dne 16. 10. 2013, č. j. MUZN 64608/2013, sp. zn. SMUZN Výst.9533/2013-Ba (dále také „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o odstranění stavby“), jehož zrušení se žalobce také domáhá; a žalobce dále požaduje uhrazení náhrady nákladů řízení.

[2] Prvostupňovým rozhodnutím bylo podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) rozhodnuto o odstranění stavby vymezené jako „Dřevostavba, Znojmo, Konice“ umístěné na pozemcích parc. č. 471/1, 472/2, 472/3, 472/5, 473/3, v k. ú. Konice u Znojma. Žalobci pak stavební úřad taktéž uložil povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby a zároveň stanovil podmínky pro odstranění stavby.

[3] Žalobce s podanou žalobou podal také návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, o kterém zdejší soud rozhodl usnesením ze dne 2. 4. 2014, č. j. 31A 15/2014-24, tak, že žalobě odkladný účinek nepřiznal.

II. Obsah žaloby

[4] Žalobce odůvodnil žalobu tím, že napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné. Nejprve odůvodnil včasnost podané žaloby a dále konstatoval, že rozhodnutí správních orgánů jsou nesprávná, věcně neodůvodněná a v rozporu se zákonem, neboť se v daném případě nejedná o stavbu, nýbrž o mobilní výrobek, který bude plnit funkci stavby v budoucnu a na jiném místě. Žalobce zakoupil tyto mobilní dřevostavby za účelem jejich umístění na pozemku, který hodlá zakoupit, ev. dlouhodobě pronajmout. Předtím, než tak učiní, však byl nucen tyto výrobky provizorně složit na svých pozemcích v k. ú. Konice u Znojma; k účelu rodinné rekreace však tyto mobilní dřevěné kontejnery rozhodně neslouží a ani nemohou, neboť k tomu nejsou uzpůsobeny. Žalobce záměrně nepožádal o dodatečné stavební povolení na předmětnou „stavbu“, neboť je přesvědčen, že nejde o stavbu, nýbrž o díly pro budoucí mobilní stavbu; jedná se tedy o movitou věc, která dosud není stavbou, a tedy nemůže být nařízeno její odstranění. Správní orgány nerespektovaly základní práva žalobce jako vlastníka pozemků ohledně jeho práva k jejich využití podle jeho potřeb, čímž porušily základní zásady správního řízení, neboť rozhodovaly o věcech, o kterých jim jako

správním orgánům rozhodovat nepřísluší. Svým jednáním porušily žalobcovo ústavně garantované právo na ochranu vlastnictví.

[5] Žalobce dále spatřuje pochybení správních orgánů také v jejich procesním postupu, a to zejména v tom, že při ohledání na místě samém dne 3. 10. 2013 nebyly dodrženy zásady ochrany práv žalobce jako účastníka řízení, neboť šetření na místě samém i protokolace byly provedeny bez jeho zástupkyně, a on byl donucen k podpisu neúplného textu, aniž si byl vědom právních důsledků tohoto úkonu, navíc bez možnosti odborného dohledu právního zástupce. Žalobcovi tímto postupem stavebního úřadu bylo znemožněno využít jeho zákonem zaručeného práva na zastoupení právníkem, ačkoli si stavební úřad byl vědom, že žalobce je vždy (v tomto i v ostatních souvisejících řízeních) zastoupen advokátkou JUDr. Frélichovou. Přesto stavební úřad zvolenou zástupkyni o úkonu nevyrozuměl, a provedl místní šetření i přes nesouhlas žalobce jako účastníka řízení, za nepřítomnosti jeho právní zástupkyně a s důsledky, které jsou uvedeny shora. Ze všech výše uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí o odstranění stavby.

III. Vyjádření žalovaného

[6] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 14. 4. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný obsáhle popsal celý průběh předmětného správního řízení i skutečnosti, které předcházely vydání rozhodnutí o odstranění stavby, a zdůraznil, že rozhodnutí o odstranění stavby bylo vydáno zcela důvodně a v souladu s příslušnými právními předpisy (žalobce ani nepožádal o dodatečné stavební povolení), zopakoval, proč se jedná v předmětném případě o stavbu a také zdůraznil, že nepovolená stavební činnost byla realizována v ochranném pásmu Národního parku Podyjí. K procesnímu pochybení správních orgánů také nedošlo, když skutečnost, že si žalobce nezajistil na jednání přítomnost svého zástupce, je jeho soukromá věc; že takto neučinil, nelze přičítat stavebnímu úřadu k tíži. Žalovaný trvá na tom, že jak stavební úřad, tak žalovaný, se věci velmi zodpovědně a důsledně zabývali, zajistili si pro rozhodnutí veškeré dostupné podklady a v souladu s obecně závaznými právními předpisy zákonně rozhodli. S ohledem na výše uvedené navrhuje zamítnutí žaloby.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se k věci věcně nevyjádřila.

[8] Vzájemná podání účastníci obdrželi a jejich obsah je jim znám.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[9] Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

[10] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního

stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a na základě ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas, resp. v zákonné lhůtě nevyjádřili svůj nesouhlas.

[11] Podstata věci je založena na zodpovězení otázky (a žalobce pochybení správních orgánů obou stupňů spatřuje především) v posouzení předmětné dřevostavby jako stavby. Předmětem sporu je tedy otázka právní, a to, zda dřevostavba umístěná na pozemcích specifikovaných shora, může být, a za jakých okolností, posuzována jako stavba.

[12] Stavební zákon č. 183/2006 Sb. zavedl do právního řádu zcela nový pojem „výrobek plnící funkci stavby“, aniž by však tento pojem definoval nebo jej nějak blíže vymezoval. Jde o novou kategorii stavebního zákona odlišnou od staveb, terénních úprav a zařízení. Výrobky plnící funkci stavby, na rozdíl od stavby ve smyslu § 2 odst. 3 zákona, nejsou výsledkem stavební činnosti, tj. přesněji řečeno nevznikly s použitím stavební nebo montážní technologie, ale jiné průmyslové, např. strojírenské technologie. Výrobek plnící funkci stavby je zařízením vyrobeným továrním způsobem. Pojmu „výrobek plnící funkci stavby“ je tak nutno rozumět tak, že se jedná o výrobek, který plní takovou funkci, jakou obvykle plní stavby (tj. stavby ve smyslu § 2 odst. 3 stavebního zákona).

[13] Podle ustanovení § 2 odst. 3, věty první, stavebního zákona, se stavbou rozumí veškerá stavební díla, která vznikají stavební nebo montážní technologií, bez zřetele na jejich stavebně technické provedení, použité stavební výrobky, materiály a konstrukce, na účel využití a dobu trvání. Za stavbu se považuje také výrobek plnící funkci stavby.

[14] Ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona stanoví, že stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.

[15] Mezi stranami není skutkového sporu, že předmětný objekt nezískal předmětná povolení v režimu stavebního zákona, ale sporná je vůbec již ta elementární otázka, jestli jej získat vůbec musel; tedy, jestli se jednalo o stavbu, resp. výrobek plnící funkci stavby, jehož odstranění je možno vůbec nařídit. Žalovaný v daném případě dovozoval, že se jedná o stavbu. Žalobce tuto konstrukci zásadně odmítá.

[16] Podle názoru soudu je nejpodstatnějším charakteristickým znakem výrobku plnícího funkci stavby (a ostatně i pro stavbu samotnou) dle stavebního zákona to, jaký účel plní a dále sekundárně to, že se jedná o výrobek umístěný na určitém konkrétním místě trvale nebo dlouhodobě. To vychází z toho, že i stavba je věcí umístěvanou na pozemku trvale nebo alespoň dlouhodobě. Z toho vychází i stavební zákon např. v ustanovení § 79 odst. 2 při vymezení staveb nevyžadujících rozhodnutí o umístění stavby ani územní souhlas [např. v písm. m) citovaného ustanovení: „cirkusové stany a scénické stavby pro film, televizi nebo divadlo“].

[17] Soud zde připomíná dokonce ten názor, podle něhož výrobkem plnicí funkci stavby může být i nemotorové vozidlo, resp. může jím být pouze v případě, přestane-li být přepravitelné po pozemních komunikacích. Stavební zákon hovoří zcela obecně o „výrobcích“ a nevylučuje tedy z této definice předem žádné typy výrobků, tj. ani silniční vozidla, ať už motorová nebo nemotorová. Bude-li silniční vozidlo umístěno na pozemku trvale a bude trvale plnit určitou funkci vyhrazenou zpravidla jen stavbám (tj. např. bude sloužit k bydlení) bude umístění takového výrobku na pozemek podléhat povolovacím režimům dle stavebního zákona (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 12. 2010, čj. 10 Ca 280/2008-78; publikován ve Sbírce NSS pod č. 2394/2011 Sb.)

[18] Skutečnost, zda je předmětný výrobek umístěn na pozemku trvale či dlouhodobě anebo nikoliv, bude nutno zkoumat v každém případě individuálně podle konkrétních okolností, pokud osoba, která výrobek na pozemek umístila, svůj záměr výslovně stavebnímu úřadu nevyjeví. Záměru ponechat výrobek na pozemku dlouhodobě nebo trvale bude tak např. nasvědčovat umístění předmětného výrobku na podezdívku, ale může se jednat i o vybudování přípojek sítí technického vybavení. Dalšími vodítky pak mohou být terénní úpravy provedené v souvislosti s umístěním předmětného výrobku, vybudování stálých přístupových cest k tomuto výrobku či vybudování dalších podpůrných zařízení k zajištění účelu předmětného výrobku (jako je např. pergola či sklad nářadí).

[19] Jak dle soudu trefně dokládá komentářová literatura (Machačková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 899 s. S 18.) se kterou se soud zcela ztotožňuje, tak jedním z mnoha možných příkladů takových výrobků jsou „zahradní domky“, které si stavebníci jako zkompleťovaný celek zhotovený u výrobce, zakoupí, aby jej jako takový umístili na konkrétním pozemku a následně užívali jako „klasickou“ stavbu vzniklou stavební činností. Obdobným příkladem jsou tzv. mobilní domy. V okamžiku, kdy tento výrobek ztratí svoji mobilitu, tj. pokud by bylo záměrem jeho majitele osadit jej na pozemek s tím, že má začít plnit jako svůj základní účel funkci stavby (např. pro bydlení či rekreaci), pak takový výrobek plně podléhá povolovacím režimům dle stavebního zákona. Jiný komentář (Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - online komentář*. 3. aktualizace. Praha : C. H. Beck, 3/2014. K §2.) pak také trefně dodává, že jde zejména o tzv. mobilheimy, kdy se používají objekty, které jsou na místo dovezeny a slouží k bydlení, aniž by před tím muselo nutně dojít k montáži nebo jiné stavební činnosti. Důvodem přiblížení výrobků plnicí funkci stavby ke klasickým stavbám je shodný následek, potažmo účel jejich užívání. Z toho důvodu není na místě je posuzovat odlišným způsobem.

[20] Jak vyplývá z listin založených ve spisové dokumentaci, tak také z fotografií obsažených ve správním spise, jejichž autenticitu žalobce nikterak nerozporoval, tak má soud za to, že se jedná jednoznačně o soubor výrobků, které dohromady tvoří bezpochyby „výrobek plnicí funkci stavby“ ve smyslu stavebního zákona, a to proto, že se jedná o výrobek sestávající se ze 4 prefabrikovaných dřevěných dílů spojených do jednoho funkčního i optického celku o rozměrech 3 dílů 4 x 6,5 m a rozměrech 1 dílu 4 x 8 m, který tvoří výklenek v jinak obdélníkovém půdorysu s tím, že celkové rozměry pak jsou 16,3 x 6,5 m + zmíněný výklenek a výška stavby je 3,7 m od spodní hrany půdorysové patky. Vnitřní uspořádání odpovídá dispozici 4 + kk s chodbou a sociálním zařízením. Tento celek je pak

navíc, jak vyplývá taktéž ze správního spisu a fotografií v něm obsažených, „položen“ na betonových patkách umístěných částečně na již dříve realizovaných betonových základech, které byly řešeny v samostatném řízení, s tím, že stavebním úřadem bylo nařízeno jejich odstranění.

[21] Soud tedy jednoznačně shledává, že tento objekt, jako celek, není mobilní, nelze ho přemísťovat po pozemních komunikacích, a při pokusu o jeho přemístění by bezpochyby došlo k jeho destrukci (viz zejména jeho „položení“ na betonových patkách umístěných částečně na již dříve realizovaných betonových základech, tak také napojení na inženýrské sítě – zejm. napojení odpadů z WC a koupelny). Dle názoru zdejšího soudu je navíc zcela zřejmé (a to z funkčnosti zařízení celé stavby), že objekt slouží k užívání osobami, a to k rekreaci či občasnému odpočinku. Soud tedy činí jasný závěr, že se v daném případě jedná minimálně o „výrobek plnící funkci stavby“, jehož odstranění mohlo být ve smyslu ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařízeno. Zdejší soud také konstatuje, že k právnímu posouzení objektu jako výrobku, který plní funkci stavby, resp. k jejímu posouzení jako stavby, správním orgánům postačovaly informace obsažené ve správním spisu. Nebylo pak podle názoru zdejšího soudu ani potřebné, aby správní orgány jakkoli prokázaly trvalé či dlouhodobé umístění objektu na pozemku, protože již samotná nemožnost přemístění dané stavby, jak ji soud dovodil výše (a jak jednoznačně vyplývá z obsahu správního spisu), v sobě implikuje právě trvalé umístění objektu na daném pozemku, o kterém však soud z předloženého spisového materiálu také nepochybuje. Tuto klíčovou žalobní námitku, která jako jediná šla do podstaty věci, soud tedy na základě všeho výše uvedeného vyhodnotil jako **nedůvodnou**. Zdejší soud shledává hmotněprávní posouzení správních orgánů a nařízení odstranění předmětné stavby jako zcela správné a zákonné. Zdejší soud také pro úplnost zdůrazňuje, že i tím, že žalobce nepodal v rámci řízení o odstranění předmětné stavby žádost o její dodatečné povolení, způsobil absencí této žádosti sám sobě sankční následek spočívající v nařízení odstranění předmětné stavby (aplikace zásady *vigilantibus iura scripta sunt*).

[22] Zdejší soud také zdůrazňuje skutečnost, že se předmětná stavební činnost realizuje v ochranném pásmu Národního parku Podyjí, s tím, že v platném územním plánu je toto území označeno jako Plochy pro individuální rekreaci – drobná parcelace (smíšené využití), kde je podmíněčně přípustná pouze výstavba účelových zařízení do 18 m² zastavěné plochy. Výstavba staveb, rozměrově podobných stavbě realizované žalobcem, je zcela vyloučená! Ve zbytku soud zcela odkazuje na precizní závěry správních orgánů uvedené v napadeném a prvostupňovém rozhodnutí, se kterými se ztotožňuje.

[23] Žalobce další okruh svých žalobních námitek směřoval proti procesnímu postupu správních orgánů, s tím, že žalobce nezákonnost spatřuje zejména v nepřítomnosti své právní zástupkyně při místním šetření, jelikož v té době byl již dle svého tvrzení řádně zastoupen a právní zástupkyně žalobce měla být na místě přítomna. Sporným žalobce činí zejména tzv. ohledání na místě samém dne 3. 10. 2013.

[24] Z předložené spisové dokumentace je patrné, že předmětné správní řízení o odstranění stavby bylo zahájeno dne 12. 9. 2013, a to v řízení vedeném pod sp. zn. SMUZN Výst.9533/2013-Ba s tím, že účastníkem řízení byl toliko žalobce a v oznámení o zahájení

řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 12. 9. 2013, č. j. MUNZ 57380/2013, nebyla uvedena JUDr. Frélichová jako jeho právní zástupkyně, i když tam dle tvrzení žalobce uvedena být měla a měla být přizvána k místnímu šetření svolané na den 3. 10. 2013. Tento právní názor žalobce je však chybný. Veškeré plné moci žalobce udělené JUDr. Frélichové, které jsou datovány přede dnem zahájení řízení o odstranění stavby vedeném pod sp. zn. SMUZN Výst.9533/2013-Ba a jsou založeny ve správních spisech, se týkají jiných správních řízení, a jsou tak vždy precizně označeny spisovou značkou předmětného správního řízení, pro které byla plná moc vyhotovena. Ve správních spisech doručených soudu pak není obsažena (generální) plná moc pro všechna řízení vedená u stavebního úřadu. Pokud tedy stavební úřad zahájil dne 12. 9. 2013 správní řízení a předvolal na místní šetření toliko žalobce, učinil tak správně a zcela zákonně, protože žalobce nebyl pro toto konkrétní správní řízení o odstranění stavby vedené pod sp. zn. SMUZN Výst.9533/2013-Ba právně zastoupen, resp. nebyla stavebnímu úřadu doložena plná moc; JUDr. Frélichová tedy nemusela (a neměla) být o místním šetření obeznámena a uvedená žalobní námitka je tak **nedůvodná**.

[25] Zdejší soud nad rámec výše uvedeného konstatuje, že plná moc pro přezkoumávané správní řízení byla stavebnímu úřadu žalobcem doložena až dne 3. 10. 2013 na předmětném místním šetření. Krom toho, že je v ní chybně označeno spisovou značkou předmětné správní řízení – zřejmý překlep v zaměnění čísla „9533“ za „9536“ (srov. plná moc založená ve správním spise jako listina opatřená čárovým kódem MUNZP00VS2XD), nicméně žalobce do protokolu o ústním jednání z místního šetření (ze dne 3. 10. 2013, č. j. MUNZ 61725/2013) jasně uvedl, že jej zastupuje JUDr. Frélichová, čímž nedostatek (zjevnou nesprávnost) v plné moci napravil – tak tato byla datována k 1. 9. 2013. Nicméně, jak soud uvedl výše, tak předmětné správní řízení bylo zahájeno dne 12. 9. 2013 a až od tohoto dne byla žalobci známa spisová značka; soud tedy pouze toliko konstatuje, že plná moc byla zjevně antedatována. Z dalšího průběhu správního řízení je pak patrné, že procesní práva žalobce byla zcela zachována, včetně jeho práva na zastoupení právním zástupcem.

[26] Krom toho, že zdejší soud shledal procesní postup správních orgánů jako zákonný, tak konstatuje také to, žalobce v žalobě nijak nekonkretizuje, jaké další skutečnosti by případně měl stavební úřad na místě zjistit nebo v čem jím učiněná zjištění neodpovídají skutečnosti. Nerozporuje ani fakticitu zjištění stavebního úřadu přímo na místě, tedy, že se dne 3. 10. 2013 objekty na místě samém nacházely, a jejich stav byl takový, jak uvádí ve svých rozhodnutích správní orgány. Tedy i v případě, že by soud shledal procesní pochybení správních orgánů (jako že jej neshledal), tak by zde platilo ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, které stanoví: „*Odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.*“ s tím, že podle právního názoru soudu je třeba konstatovat, že případná vada správního řízení v udělené plné moci (ke které nedošlo) by neměla vliv na soulad napadeného rozhodnutí se zákonem. Žalobce totiž ani v odvolání ani v žalobě neuvádí, jakým způsobem mohl popsaný postup stavebního úřadu ovlivnit výsledek řízení, neboť skutečnosti zjištěné stavebním úřadem při tomto šetření žalobce nijak nezpochybnil, naopak z nich při podání

odvolání, i při samotné žalobě, přímo vychází. Tedy ani v tomto ohledu by nebyl (a ani nemohl být) žalobce nikterak zkrácen na svých právech.

[27] Zdejší soud závěrem konstatuje, že správní spis dává ve všech souvislostech, věrný a kompletní přehled o všech úkonech, které ve věci řízení o odstranění stavby správní orgán i žalovaný provedli, přičemž zdejší soud shledává, že správní orgány postupovaly zcela zákonně a správně aplikovaly účinnou právní úpravu na zjištěný skutkový stav a rozhodly zákonně v souladu s právními předpisy.

V. Shrnutí a náklady řízení

[28] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnout.

[29] Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

[30] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost, nebylo proto možné jí přiznat právo na náhradu nákladů řízení, jelikož jí žádné náklady ve smyslu § 60 odst. 5 věta první s.ř.s. nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 16. března 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu